

moment

Suposem-nos la revolució del poble ibèric un simple queixal corcat i que cansat d'aguantar els seus dolors s'ha determinat la seva extracció.

Naturalment que una operació de aquesta mena no pot limitar-se, ja que cal tenir en compte l'estat putrefacte de l'enorme massa seccionada.

Una inflamada consciència popular es constitueix en odontòleg i zas! el queixal íntegre és nostre. Però poguérem extraure la corona i ens quedaren les arrels.

Enverinades aquestes per la somoguda exterioritzaren alguns trastorns.

El feixista cardenal Segura que fa el dimoni en nom d'una sabiduria angelical.

L'homogèniament cinemàtic Mugica que fa el segon violí

Les alarmes sense fonaments de la borsa.

Les baixes voluntàries a l'exèrcit.

Però l'arrrel més grossa i punxaguda és la qüestió religiosa.

La separació de l'Església de l'Estat, ofereix una lluita semblant a la de les darreres eleccions, que és puntualitzà:

República o Monarquia.

Ciudadans o súbdits.

Ara és dirà:

Separació o Concordat.

Llibertat de consciències o control de les mateixes.

En nom de la Llibertat cal treballar, per l'exposició neta d'aquest problema, a la solució veritable del poble.

Hem de fer els possibles perquè no es trenquin els cors febles, inspirant llàstima, pels propagadors de la caritat cristiana:

Que ens té usurpades bona part de les riqueses.

Que declara la vaga de la fam als homes que manifesten noblement els seus ideals.

Que abandona als orfes, als asilats, als malalts únicament per un greuge a la seva vanitat.

Que recluta criminals per atemptar a la vida dels ciutadans.

Que llença pessetes que li sobren per desvaloritzar i arruinar l'esforç del poble treballador.

Que cal aguantar a les fronteres perquè sota l'aspecte de mendicants hipòcritament se'n duen ço que s'han apropiat com senzills rebenta pisos.

A l'aguait poble, cal fer explotar l'odi que pausadament ens han produït les seves falsetats.

Hem de començar a remoure l'ambient per poder assegurar-nos legalment el bon triomf de la causa liberal.

Poble, pensa que quan tornis a votar, serà per extirpar aquesta arrel grossa, punxaguda i aterrada que va escapar-te l'altra ocasió en què vares extraure únicament la corona.

SALIN.

les dues espanyes

Fa dies, des de la tribuna de l'Ateneu, galantment cedida a la Casa de Catalunya, Vidal i Guardiola ens deia que existien dues Espanyes: l'Espanya bereber i l'Espanya europea. Si bé ens causa dolor haver de fer aquesta diferenciació, no podem menys de reconèixer la gran veritat d'aquelles paraules. Realment, hi han dues Espanyes: l'europea, l'Espanya liberal, comprensiva, culta; no tant europea com creuen els optimistes i tan poc com la veuen els pessimistes. Es, podríem dir, l'Espanya del pacte de Sant Sebastià. Però al costat d'aquesta hi ha l'Espanya bereber, aquella que no s'ha desfet encara dels prejudicis del despotisme borbònic, la que encara ens pregunta: germans o estrangers?, la que no sap veure ençà de l'Ebre, la Catalunya real, fidel a si mateixa i amant de l'Espanya europea, sinó l'enemic, el «coco», gales terrorífiques amb les quals la monarquia ens invasió. Es trist haver-ho de dir, però hi han dues Espanyes. I en front d'elles una sola Catalunya immutable, sempre la mateixa, fidel als seu ideal, ideal que no reclou a casa seva, sinó que el vol estendre ufanós per totes les terres ibèriques.

Catalunya perdé les seves darreres llibertats en mans del primer borbó, després de la restauració d'aquesta dinastia, el Felip V de trista memòria que infringí als catalans amb els més cruels insults i amb les més baixes vexacions. Des de llavors i durant segles, només que persecucions i afronts havem sofert de l'ignominiosa dinastia. Institucions, llengua, cultura, bandera catalana, tot perseguit i ultraijat, sucumbint moltes vegades per a renéixer més tard, amb més esplendorositat que mai; sols una cosa es manté immarcescible, allò que la força no pot fer sucumbir: l'ànima del poble. Aquelles persecucions i aquests afronts feren germinar en la nostra terra el separatisme que s'enrobustí quan Alfons XIII -dels Borbons- s'enorgulleix d'ésser descendent del maleït Felip V.

La part sana i conscient de Catalunya és separatista d'aquell Estat oficial, mantingut pel despotisme i l'incultura, que cerca una força que el sostingui encenent una foguera de recels i odis entre Catalunya i el poble espanyol.

Tal abús arriba a fer la reialesa del seu poder estant, que obri els ulls a tot el poble i aquest despertant de la seua secular inacció, virilment i noble (massa noble digueu) escombra d'Espanya tota la podridura i fa un poble nou, un Estat nou.

Amb la República desapareix el separatisme de Catalunya, car aquesta té consciència que trobarà la seva llibertat dins la República proclamada al crit de visca Espanya lliure. I els catalans confiem veure aquella Espanya lliure, aquella Espanya bereber d'abans, transformada en una altra d'única també, però europea ara. Però aviat arriba el nostre desengany. Dintre d'aquella Espanya europea hi viu encara l'altra, la bereber i així veiem com en molts llocs es declara el boicot als articles catalans, i com es fa el buit entorn de molts d'ells residents en diferents llocs d'Espanya. No tota l'Espanya ha comprès a Catalunya, sobre molta part d'aquella actua encara el verí que li injectà la monarquia.

No som separatistes, cal dir-ho ben alt, no ho som ni ho podrem ésser mai mentre Catalunya pugui viure amb ampla llibertat dintre la República Espanyola. Més si aquesta volgués, com la monarquia, encadenar-nos i esclavitzar-nos, Catalunya de nou, seria separatista. Volem, com deia En Campalans, ésser germans, però no germans dels Luca de Tena, sinó germans de l'Espanya liberal, democràtica i lliure.

I no femin aquells puritans a qui espanta el mot llibertat; volem ampla llibertat per estar més junts. Catalunya ben lliure dintre l'Estat espanyol i així Espanya serà també una i única, però més forta.

J. AUPÍ CARBONA.

CAMISES SPORT

Pararols

Monturiol, 9